

SADRŽAJ

Uvod.....	3
Istorijat carina.....	4-6
Pojam,sadržaj i funkcije carina.....	7
Zakonski okvir carina.....	8
Vrste carina.....	9
Carinska terminologija.....	10-13
Zaključak.....	14
Bibliografija.....	15

UVOD

Carine su indirektni porezi i jedan od osnovnih oblika javnih prihoda državnog budžeta, koji služi za ostvarivanje fiskalnih i vanfiskalnih ciljeva ekonomske politike

Carina predstavlja obavezu carinskog obveznika da, u momentu kada roba prelazi nacionalnu granicu, plati propisanu sumu novca u korist države. Carina predstavlja vrstu posrednog poreza koji se naplaćuje kada roba prelazi carinsku liniju. Cilj carine nije da poveća državni prihod, već zaštita domaće proizvodnje, naročito one koja tek počinje da se razvija.

Carine predstavljaju stabilan i dugoročan instrument regulisanja spoljne trgovine i zaštite domaćeg tržišta. U većini zemalja carinska tarifa se propisuje zakonom. Carinska tarifa ne može da se menja od slučaja do slučaja i prema trenutnoj potrebi kao drugi instrumenti spoljnotrgovinske politike.

Carina, jedan od simbola nacionalne nezavisnosti i suvereniteta zemlje, od njenog nastanka pa do današih dana prošla je dug i težak put u svom institucionalnom izrastanju.

ISTORIJAT CARINA

Carina kao danak ili porezi bila je poznata još u starom veku. Ubirala ih je država ili pojedini gradovi. Kod starih Grka u Atini plaćala se dažbina od 2% na uvoz i izvoz robe preko Pireja. Rimljani su ih takođe razrezivali kao državne i provincijske ili gradske. Još u rimsko doba carine su predstavljale značajan prihod državne blagajne. Na pojedinim saobraćajnim mestima u provincijama postojale su carinske postaje (stationes) gde je carina naplaćivana prilikom prolaska robe. Visina carine iznosila je 2,5% (quadrogesimo) od vrednosti uvezene robe. Naplata carinskih prihoda davana je i pod zakup, u početku čak zakupcima iz redova domicilnog stanovništva, a kasnije, od sredine II veka, naplaćivali su je službenici koji su u našim krajevima nosili naziv publicum portarii Illyrici et ripae Thraciae. U srednjem veku osim izvoznih i uvoznih, plaćala se i proвозna, takoreći tranzitna carina.

Najstariji sačuvani carinski pravni zakon vezan za naše prostore jeste Dubrovački carinski statut – Liber statutorum doane – iz 1277. godine. Osim pravnih običaja i domaćih pisanih pravnih izvora, u Srbiji je već početkom VIII veka ušao u upotrebu prvi pisani pravni izvor vizantijskog porekla. Sava Nemanjić, sv. Sava, po proglašenju autokefalnosti srpske pravoslavne crkve 1219. godine izdao je Nomokanon, skup crkvenih i svetovnih pravnih propisa. Oslanjajući se na njega u vreme razvijene feudalne države 1349. godine, nastao je Dušanov zakonik, dopunjen 1354. godine, kojim je normiran najveći broj društvenih odnosa. Članovi 120. i 121. ovog zakona odnose se na carine.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com